

Človek — vran.

Narodna pravljica. Zapisal *Vakaj*.

o je umrla Milanu in Milki draga mamica, se je oženil oče znova. Ali ta njegova žena je bila kruta mačeha za imenovana otroka. Rano sta morala vstajati. Milko je bolj čislala, ker je lažje vstajala, tembolj pa je sovražila Milana, ker je rad poležaval. Neko jutro pride še bolj zgodaj kakor navadno in ga pokliče v jezi, rekoč: »Ti, hudobni vran, vstani!«

V tistem hipu je zletel iz postelje vran in sfrčal proti ribniku, kjer je Milka prala perilo. Vedno je letal okolo nje, a ona vzame šibo in ga hoče odgnati.

Vran je dejal: »Ljuba sestrice, ne odganjaj me!« Milka ga ni precej umela, a čudno se ji je zdelo, da se vran vedno vrača. Vpraša ga: »Kaj pa tukaj iščeš?« — Vran odgovori: »Tvoj bratec Milan sem. Najina huda mačeha me je zaklela v vrana; a ti me lahko rešiš, ako molčiš dvajset let.«

Milka mu obljubi, da ga hoče rešiti, ker se ji smili in ker ga ljubi. Milka ostavi dom in odide v širi svet. Po dolgi hoji pride k velikemu gradu. Vzemo jo v službo, najsi je vedno molčala. Pasla je gosi, race in kokoši. Vsa ta perutnina je bila rada okolo nje in je prihajala od dne do dne lepša.

Graščakinji se je prikupila nema pastirica. — Graščak je imel sina, ki je videl Milko od dne do dne rajši. Dejal je: »Škoda deklince, da je mutasta, vendar jo vkljub temu spoštujem. Rad bi jo vzel za ženo, a staršem si ne upam tega povedati.«

Nekega dne mu pravi mati: »Sinko moj, čas je, da si poiščeš nevesto. Ako si še nisi nobene izbral, ti svetujem, da daš roko naši mladi pastirici!« Sin se je razveselil in dostavil, da je sam mislil enako.

Graščakov sin je vzel Milko za ženo. Črez pol leta se je vnela vojska, in moral je za nekaj časa ostaviti ženo in oditi v boj.

Med tem, ko se je vojska marljivo nadaljevala, je dobila nema gospa Milka zalega fantiča. Ko je bil krščen, prileti od nekod — vran in ga — odnese. Domov prišedšemu graščaku je mati verno razložila, kaj se je zgodilo.

Žalosten je bil. Vdal se je v voljo božjo. Enako se je zgodilo še dvakrat.

Milka je žalostno živela. Dvajseto leto poteka . . . V grad pridejo neki dan trije zali mladeniči. Pogosté jih. Ko sedé še pri mizi, prileti na okno vran in jame kljuvati po šipah. Graščak ga je nameraval ustreliti. Vran za-ječi: »Ne ubij me!« V hipu je izpregovorila Milka, in perje se vranu razprši na vse strani, a v hišo pride Milkin dragi bratec Milan. Dejal je: »Ljuba sestrice, srečna si, da si me rešila, a srečen sem tudi jaz. Hvala ti stoterna! Tukaj ti trije mladeniči pa so tvoji dragi sinčki, ki sem ti jih odnesel, ko sem bil še vran.« Dolgo so se še veselili pri polni mizi.

